

ZWERVERSLIEFDE deel 15

“Dat was weer een vruchtbare avond, ” zei Jan Kazamorow. “Ik heb eigenlijk wel zin om nog even iets te gaan drinken.”

In sociëteit “de Blauwe Kring” waar de bridgers net klaar waren met hun wedstrijd was geen gelegenheid om lang aan de bar door te zakken. Barkeeper Adriaan Hulst wilde altijd stipt om 1 uur ’s nachts thuis zijn om zijn goudvissen toe te spreken.

“Misschien is het café “de gedoken twee” nog open,” vervolgde Jan. “Mijn broer Petr gaat morgen terug naar de Kaukasus en hij moet toch fatsoenlijk vaarwel gedronken worden.”

Jan en Petr Kazamarow hadden net met veel succes samen de jaarlijkse topintegraalwedstrijd gespeeld en liepen samen met Lisa, Jan’s 15 jarige achterkleindochter en Josje de Rijk, een medebridger, de deur van de sociëteit uit.

Het viertal liep twee aan twee in de richting van het denksportcafé. “Ga je mee, dat is gezellig,” vroeg Lisa, die naast Josje liep. “Na een avond als deze moet ik altijd weer een beetje bijkomen,” antwoordde Josje. Het was even stil.

“Hoe jij het uithoudt om met Hein Dubbelman te spelen is me echt een raadsel,” zei Lisa toen. “Hij is werkelijk de onaardigste bridger die ik me voor kan stellen.”

“Iedereen stelt mij die vraag,” zei Josje. “Maar het is toch heel simpel, hij kan heel goed bridgen. Het is een genot om hem af en toe bezig te zien, en voor de rest...tja.”

“Doe je je oren en ogen dicht en moet je na elke wedstrijd bijkomen..” vulde Lisa aan. “Nou ja, als je er tegen kunt...”

“Het is waarschijnlijk een eindeloos verhaal, laten we er maar over ophouden,” zei Josje. “Vertel eens over je oudoom, wat doet...” Josje’s vraag werd ruw onderbroken omdat ze tegen de lange gestalte van Jan Kazamarow aanbotste. Ze waren inmiddels bij het denksportcafé aangekomen, maar daar waren de rolluiken al neergelaten.

“Ho,” zei Jan, “wat doen we nu?”

“Als jullie nog iets willen drinken,” zei Lisa. “Even verderop is nog een discotheek, met een bar erbij.”

En zo kwam het dat een paar minuten later het vreemde gezelschap van twee negentigjarige grijsaards, een meisje van 15 en een vrouw van middelbare leeftijd bij de ingang stonden van discotheek “De Nachtkoning”. Jan drukte op de bel en een zwaar massieve portier met een donkere zonnebril op, deed open. Het leek even of hij het gezelschap wilde tegenhouden, maar toen stapte Lisa achter de rug van haar overgrootvader vandaan. “Hé Jack,” riep ze. “Hé Lisa,” zei de portier. “Kom er vlug in.”

Jan Kazamarow sloeg zijn arm om de schouders van Josje en wandelde als een oude grootgrondbezitter de discotheek binnen. “Je kijkt me aan of ik er iets van zou moeten zeggen,” zei hij tegen Josje. “Lisa is misschien pas 15, maar ze is volledig zelfvoorzienend, rijdt goed auto, kent iedereen in de stad. Ze is mijn trots.”

In de dansruimte van de discotheek was het onmogelijk om een gesprek te voeren door het volume van de opzweepende housebeats, die tot Josje’s verbazing vaak doorspekt waren met nummers uit de jaren 70. Een ruimte verder was er echter een bar waar de muziek op conversatieniveau stond en waar je je in grote banken kon laten wegzakken. De prijs van de drankjes was schrikbarend hoog, maar daar maakte niemand zich zorgen om. Petr Kazamarow haalde als een ware maffiabaas een bundeltje

bankbiljetten uit zijn binnenzak en betaalde glimlachend voor alles. Toen Josje haar wenkbrauwen optrok, zei Jan: “Petr is de rijkste man van de familie, hij heeft tien jaar geleden een mangaanmijn in Vladikavkaz gewonnen met dobbelen.”

Toen het viertal eenmaal was neergestreken begon Petr in het Georgisch een verhaal te vertellen, waarbij hij om de twee zinnen in lachen uitbarstte. Ome Jan vertaalde: “Het gaat over het bridgen van vanavond; wij speelden de eerste tafel tegen Jan Jansen en Hans de Zoete en al meteen het eerste spelletje ging onze bieding mis. Dit was het spel:

	♠VB4	
	♥HT53	
	♦VT6	
	♣AH5	
♠AT752		♠H83
♥6		♥V82
♦98742		♦B53
♣B8		♣T743
	♠96	
	♥AB974	
	♦AH	
	♣V962	

“Ik herken het spel,” zei Josje, “wij haalden net 5♥ omdat west niet met schoppen uitkwam. Een schoppentje kon ik daardoor nog net op tijd weggrijpen op ♦V. Als je dan in de troefkleur op ♥V snijdt, dan haal je zelfs 6♥, maar dat kun je natuurlijk niet weten.”

Jan Kazamarow begon te lachen. “Bij ons aan tafel wist Petr het wel! Hij zat zuid en de bieding ontspoorde een beetje. Hij opende de zuidhand met 1♥ en ik, die meteen een goede indruk op mijn broer wilde maken, telde wat punten op voor mijn 4^e troef en trok niets af voor mijn slechte verdeling en racete ineens door naar 6♥. Hans, die west zat, had waarschijnlijk een artikel gelezen over verwarrende uitkomsten en kwam na lang nadenken onder zijn ♠A uit, met ♠5.” “Dat kan wel eens goed zijn,” zei Josje. “Ja,” zei Jan, “en nu helemaal natuurlijk, want de verdediging kan zo twee schoppenslagen oprapen. Hans’ gezicht klaarde ook helemaal op toen zijn partner de eerste slag met ♠H nam. Tot zijn ontsteltenis echter begon zijn partner na te denken.”

“Die kon zich natuurlijk niet voorstellen dat Hans onder een aas vandaan was gestart,” zei Josje. “Ik kan het me voorstellen.” “Het kan natuurlijk helemaal geen kwaad om met schoppen door te gaan,” ging Jan verder. “Maar Jan Jansen was in verwarring dacht dat zijn partner een aas had en switchte ruiten.” Jan Kazamarow pauzeerde even en begon toen breed te grijnzen. “Op dat moment begon Hans te kreunen en te steunen en greep naar zijn hoofd.” “Oooh, eeh, ” klonk het aan de tafel en iedereen keek op. Petr Kazamarow deed in volmaakte stijl in rood aanlopende Hans de zoete na en iedereen schoot in de lach.

“Ondanks het feit dat Petr Hans helemaal niet kende, was het hem wel duidelijk dat hier iemand zat die nu het contract met geen mogelijk meer down zag gaan. Met andere woorden iemand die ♥V helemaal niet kon hebben. Petr bedacht zich dan ook geen moment en sneed op ♥V en haalde zo 6♥ contract.”

“Oh, wat zal hij daar de pee in hebben gehad,” lachte Lisa. “Ik zie hem al helemaal voor me, rood en groen tegelijk. Ik geloof dat het een hele zware avond voor ‘de zure’ is geweest.”

“Dat viel wel mee,” klonk een boos klinkende stem achter hun bank. Iedereen keek om en zag een verhitte Hans de Zoete uit de schaduw van de muren vandaan komen.

“Hans,” riep Lisa, “heb je ons af zitten luisteren, Wat kom jij hier nou doen?”

“Het was geen afluisteren,” zei Hans. “Jullie praatten zó hard dat ze het op de dansvloer nog konden verstaan.” “Nou, trek het je niet aan,” zei Jan Kazamarow. “Het was ook een lachwekkende situatie. Kom, neem iets te drinken en vergeet de moeilijke momenten van de bridgeavond.”

“We hebben gewoon heel veel pech gehad,” zei Hans, die wel gewoon ging zitten.

“En ik kwam tenminste in dat contract wél met schoppen uit.”

(wordt vervolgd)